

efterhaanden lidt af en fornem Præsteværdighed ind i hans Holdning og Tone, som flygtigt mindede om Provst Tønnesens.

Imidlertid syntes det i Begyndelsen, som om Væveren slet ikke havde noget ondt i Sinde. Han havde anbragt sig henne paa Bænken for Enden af Bordet og sad dér foroverbøjet, med Albuerne paa Knæene og med bægge sine store røde Hænder for Munden; som om han alene var kommen herind for at være Tilhører sammen med de andre.

Det varede dog ikke længe, før hans Ansigt begyndte at fortrække sig i Grimacer, mens han snart rømmede sig, snart anstrengte sig for at hoste, snart saa' sig smilende omkring fra Alkoven og hen til Vinduet, hvor Hansine — blodrød i Kinderne og med bølgende Barm — dukkede sig ned i sit Sytøj, som om hun ikke vovede at løfte Øjnene.

Emanuels Ansigt skiftede lidt efter lidt Farve. Han blev mere og mere bleg. Den dumpe Harmen, som nys havde rørt sig hos ham over for de unge Karle inde i Byen, begyndte atter at kæmpe sig frem i hans Bryst og gjorde hans Tale stammende. Endnu en Stund betvang han dog sin Vrede. Men da Væveren til sidst begyndte at mumle bag